

Na podlagi devetega odstavka 110.e člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A in 70/08) izdaja Vlada Republike Slovenije

UREDBO **o vrstah ukrepov za sanacijo okoljske škode**

I. SPLOŠNE DOLOČBE

1. člen **(vsebina)**

(1) Ta uredba določa vrste sanacijskih ukrepov in način izbire najustreznejših ukrepov za sanacijo okoljske škode, povzročene zavarovanim vrstam, njihovim habitatom in habitatnim tipom (v nadaljnjem besedilu: habitat), vodam ali tlom (v nadaljnjem besedilu: posebni deli okolja) za izvajanje Priloge II Direktive Evropskega Parlamenta in Sveta 2004/35/ES z dne 21. aprila 2004 o okoljski odgovornosti v zvezi s preprečevanjem in sanacijo okoljske škode (UL L št. 143 z dne 30. 4. 2004, str. 56).

(2) Namen izvajanja ukrepov za sanacijo okoljske škode je obnoviti poškodovane posebne dele okolja oziroma njihove okrnjene funkcije v referenčno stanje, ali se temu čim bolj približati (v nadaljnjem besedilu: obnovitev v referenčno stanje), in nadomestiti začasne izgube posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij v času do obnovitve v referenčno stanje.

2. člen **(izrazi)**

Izrazi, uporabljeni v tej uredbi, imajo naslednji pomen:

1. primarna sanacija je vsak sanacijski ukrep, ki obnovi poškodovane posebne dele okolja oziroma njihove zmanjšane funkcije v referenčno stanje ali se temu približa;
2. dopolnilna sanacija je vsak sanacijski ukrep, ki se sprejme v zvezi s posebnimi deli okolja oziroma njihovimi funkcijami, če z ukrepi primarne sanacije ni mogoče v celoti obnoviti poškodovanih posebnih delov okolja oziroma njihovih zmanjšanih funkcij v referenčno stanje;
3. kompenzacijska sanacija je vsak ukrep za nadomestitev začasnih izgub posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij, ki se izvede od dne nastanka okoljske škode do takrat, ko primarna sanacija doseže svoj polni učinek;
4. začasne izgube so izgube, ker poškodovani posebni deli okolja oziroma njihove funkcije ne morejo opravljati svojih ekoloških vlog ali zagotavljati delovanja drugim posebnim delom okolja ali javnosti, dokler ne začno učinkovati primarni ali dopolnilni ukrepi; začasne izgube ne vključujejo finančnega nadomestila javnosti;
5. referenčno stanje je na podlagi najboljših razpoložljivih informacij ugotovljeno stanje posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij v času poškodovanja, ki bi obstajalo naprej, če ne bi prišlo do okoljske škode ali se temu čim bolj približa;
6. obnovitev, vključno z naravno obnovitvijo, je pri vodah, zavarovanih vrstah in habitatih povrnitev poškodovanega posebnega dela okolja oziroma njegovih zmanjšanih funkcij v referenčno stanje, ali se temu čim bolj približati, pri okoljski škodi, povzročeni tlom, pa odprava utemeljene nevarnosti pred škodljivim vplivom na zdravje ljudi;

7. tveganje za zdravje ljudi je tveganje, izračunano z obsegom potencialne nevarnosti za zdravje ljudi in verjetnostjo, da se bo to tveganje dogodilo;
8. vode so vode po predpisih o vodah; v zvezi z morjem se za vode šteje obalno morje, ki glede kemijskega stanja po predpisih o varstvu okolja vključuje tudi teritorialno morje po prepisih o pomorstvu; obalno morje je v skladu z Direktivo 2000/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2000 o določitvi okvira za ukrepe Skupnosti na področju vodne politike (UL L št. 327 z dne 22. 12. 2000, str. 1) površinska voda, na kopenski strani črte, ki je v vsaki točki oddaljena eno navtično miljo na morsko stran od najbližje točke temeljne črte, od katere se meri širina teritorialnega morja, in sega do zunanje meje somornice;
9. zavarovane vrste so s predpisi o ohranjanju narave določene zavarovane prosto živeče rastlinske in živalske vrste;
10. habitati so s predpisi o ohranjanju narave določeni habitati zavarovanih vrst in habitatni tipi, ki se prednostno ohranjajo v ugodnem stanju;
11. enota vrednotenja voda, zavarovanih vrst ali habitatov (v nadaljnjem besedilu: enota vrednotenja) je enota mere (metrika) za izgubo ali korist posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij in je lahko kakršnakoli enota, ki se lahko opraviči za tako merjenje, kot so na primer:
 - obseg ali velikost habitata,
 - enota ali količina posebnega dela okolja, kot je km vodotoka, ha habitata, enota prostornine vode v uporabi ali število osebkov,
 - enota gostote, pokritosti ali biomase vegetacije,
 - delež pokritosti zaželenih, prevladujoče ali bistvene vrste vegetacije,
 - nadzemna biomasa prevladujoče vegetacije,
 - gostota semenskih rastlin,
 - kazalec rastlinske raznovrstnosti,
 - kazalec kakovosti habitata,
 - biološka produktivnost,
 - stopnja reproduktivnosti,
 - dnevi uporabe habitata in podobno;
12. drugi izrazi imajo enak pomen kot v Zakonu o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57 – ZFO-1A in 70/08).

3. člen **(priprava predloga sanacijskih ukrepov)**

(1) Povzročitelj okoljske škode pripravi predlog sanacijskih ukrepov, ki vsebuje:

- predhodno oceno možnosti in izvedljivosti sanacijskih ukrepov,
- opredelitev okoljske škode,
- opredelitev koristi sanacijskih ukrepov,
- predlog določitve ukrepov dopolnilne in kompenzacijske sanacije,
- predlog določitve monitoringa in poročanja o izvajanju sanacijskih ukrepov.

(2) V predlogu sanacijskih ukrepov je treba opredeliti časovni potek obnovitve v referenčno stanje posebnega dela okolja oziroma njegovih funkcij in časovni potek nadomestitve začasnih izgub, kot je prikazano v prilogi 1, ki je sestavni del te uredbe.

(3) Določbe tega člena se smiselno uporabljajo tudi v primeru, če je ministrstvo, pristojno za varstvo okolja, obveščeno ali samo izve za nastanek okoljske škode.

(4) Potek priprave predloga sanacijskih ukrepov je podrobneje opisan v prilogi 4, ki je sestavni del te uredbe.

II. SANACIJA OKOLJSKE ŠKODE NA VODAH, ZAVAROVANIH VRSTAH ALI HABITATIH

2.1 Vrste sanacijskih ukrepov okoljske škode

4. člen (vrste sanacijskih ukrepov)

(1) Sanacija okoljske škode na vodah, zavarovanih vrstah ali habitatih se doseže z izvedbo odrejenih sanacijskih ukrepov, s katerimi se poškodovani posebni deli okolja oziroma njihove zmanjšane funkcije obnovijo v referenčno stanje, in sicer z ukrepi primarne sanacije, ki jih dopolnjujejo ukrepi kompenzacijske oziroma dopolnilne sanacije.

(2) Poleg obnovitve poškodovanih posebnih delov okolja oziroma njegovih funkcij v referenčno stanje je treba z ukrepi iz prejšnjega odstavka tudi zagotoviti, da je po njihovi izvedbi odstranjena vsaka znatna nevarnost za prizadetost zdravja ljudi.

(3) Ukrepi primarne sanacije se odredijo in izvajajo zaradi obnovitve posebnega dela okolja oziroma njegovih funkcij v referenčno stanje.

(4) Ukrepi dopolnilne sanacije se odredijo in izvajajo hkrati z ukrepi primarne sanacije, če njihova izvedba ne omogoča obnovitve posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij v referenčno stanje.

(5) Ukrepi kompenzacijske sanacije se odredijo in izvajajo skupaj z ukrepi primarne sanacije zaradi nadomeščanja začasnih izgub, da se z njimi zagotovi podobno stanje posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij, kot je zaradi okoljske škode izgubljeno stanje posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij, dokler ne začno učinkovati ukrepi primarne oziroma dopolnilne sanacije.

5. člen (primarna sanacija)

(1) Primarna sanacija obsega izvedbo ukrepov, ki obnovijo poškodovani posebni del okolja oziroma njegovo funkcijo v referenčno stanje.

(2) Primarna sanacija obsega različne možnosti obnovitve poškodovanega posebnega dela okolja oziroma njegove funkcije v referenčno stanje in je glede izbora ukrepov in načina njihove izvedbe odvisna od stopnje poškodovanosti posebnega dela okolja, njegove vrste in okoliščin nastanka okoljske škode.

(3) Pri načrtovanju oziroma izbiri ukrepov primarne sanacije mora biti naravna obnovitev obravnavana kot najboljša možnost. Naravna obnovitev lahko vsebuje tudi izvedbo določenih dejavnosti, kot je na primer odstranitev dejavnikov, zaradi katerih je prišlo do okoljske škode posebnega dela okolja oziroma njegove funkcije. V okviru naravne obnovitve mora biti kot sanacijski ukrep določeno vsaj aktivno spremljanje oziroma monitoring poteka naravne obnovitve.

(4) Ukrepi primarne sanacije lahko obsegajo različne dejavnosti, kot na primer:

- odstranitev dejavnikov (npr. kemikalij ali fizičnih ovir), zaradi katerih se je poslabšalo stanje posebnega dela okolja oziroma njegovih funkcij;
- aktivno poseganje na območju okoljske škode z namenom, da se pospeši naravna obnovitev;

- obdelava onesnaževal na območju okoljske škode, da se zmanjša njihov vpliv na posebni del okolja;
- zaščita območja okoljske škode pred drugimi dejavniki, ki škodljivo vplivajo na posebni del okolja oziroma njegove funkcije (npr. druge ovire, tuje vrste oziroma z razvojem povezani škodljivi dejavniki na območju okoljske škode);
- obnovitev ali ponovna naselitev poškodovanih zavarovanih vrst;
- sejanje, sajenje ali ponovna posaditev vegetacije;
- inženirska dela za zagotovitev novih ali obnovitve obstoječih habitatov;
- odstranitev ozkih grl in ovir za migracijo živalskih vrst;
- zagotovitev osebja, ki upravlja in vzdržuje območje izvajanja sanacije zaradi okoljske škode;
- razvoj in izvajanje strateških upravljalnih načrtov;
- uveljavitev prepovedi dostopa;
- zagotavljanje izboljšane dostopa zaradi omogočanja uporabe funkcij posebnih delov okolja;
- zagotavljanje nadzornih služb in služb za izvajanje monitoringa stanja na območju sanacije okoljske škode;
- druge dejavnosti.

(5) Če ministrstvo, pristojno za varstvo okolja (v nadaljnjem besedilu: ministrstvo), za posamezni primer okoljske škode ugotovi, da je izvedba ukrepov primarne sanacije tehnično težko izvedljiva ali omejena ali nerazumno draga, se lahko odloči za izvedbo ukrepov, ki zmanjšujejo ali preprečujejo vplive drugih dejavnikov na posebni del okolja, kot so dejavniki iz prejšnjega odstavka, in tako pripomorejo k obnovitvi stanja posebnega dela okolja oziroma njegovih funkcij z naravno obnovitvijo v referenčno stanje.

6. člen **(dopolnilna sanacija)**

(1) Dopolnilna sanacija obsega ukrepe, ki dopolnjujejo ukrepe primarne sanacije, če se z ukrepi primarne sanacije ne doseže obnovitev stanja posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij v referenčno stanje. Namen dopolnilne sanacije je vzpostaviti podobno stanje posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij, kakršno bi bilo na voljo, če bi se na območju okoljske škode poškodovani posebni deli okolja oziroma njihove funkcije obnovile v referenčno stanje.

(2) Ukrepi dopolnilne sanacije se lahko izvajajo na območju okoljske škode oziroma na nadomestnem območju, ki naj bi bilo, če je le mogoče, geografsko povezano z območjem okoljske škode. Pri izbiri nadomestnega območja je treba upoštevati predvsem prednosti za izvedbo sanacije poškodovanega posebnega dela okolja oziroma njegovih funkcij.

(3) Pri odločitvi za izvajanje ukrepov dopolnilne sanacije, ki se bodo izvedli na nadomestnem območju, je treba oceniti, ali so ukrepi enako koristni posebnemu delu okolja oziroma njegovim funkcijam kot sanacijski ukrepi na območju okoljske škode in da so poleg tega tudi znatno cenejši.

(4) Za posamezni primer okoljske škode se lahko odredi, da se z izvedbo ukrepov primarne sanacije stanje posebnega dela okolja oziroma njegove funkcije ne obnovijo v referenčno stanje ali da se obnovitev v referenčno stanje ne izvede v opredeljenem časovnem obdobju, če se izvajanje ukrepov primarne sanacije nadomesti z izvajanjem ukrepov dopolnilne sanacije.

(5) Nadomestitev izvajanja ukrepov primarne sanacije z ukrepi dopolnilne sanacije se izbere zlasti v primeru, če je posledica okoljske škode izguba izjemno redkih posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij in bi bilo bolje, da bi se s sanacijskimi ukrepi izboljšal drug posebni del okolja oziroma druge njegove funkcije na območju okoljske škode, kot pa da bi se obnovil poškodovani posebni del okolja oziroma njegove funkcije v nerazumno dolgem časovnem obdobju.

7. člen (kompenzacijska sanacija)

(1) Kompenzacijska sanacija obsega ukrepe za odpravo začasnih izgub.

(2) Z ukrepi kompenzacijske sanacije se lahko izvajajo tudi ukrepi dodatne izboljšave stanja poškodovanih posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij. Ukrepi kompenzacijske sanacije ne vključujejo finančnih nadomestil javnosti.

(3) Ukrepi kompenzacijske sanacije se lahko izvajajo na območju okoljske škode oziroma na nadomestnem območju.

8. člen (vrste ukrepov dopolnilne in kompenzacijske sanacije)

(1) Ukrepi dopolnilne in kompenzacijske sanacije so podobni ukrepom primarne sanacije iz 5. člena te uredbe, razen da:

- ne vključujejo naravne obnovitve, ker morajo ti ukrepi v primerjavi s tem, kar bi se sicer zgodilo z naravno obnovitvijo, zagotoviti dodatno izboljšavo stanja ali povečanje obsega posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij;
- lahko vključujejo ukrepe, ki zagotavljajo prisotnost posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij, katerih pojavnost sicer pred nastankom okoljske škode ni bila zaznavna ali ni bila pomembna na območju okoljske škode.

(2) Če je le mogoče, morajo ukrepi dopolnilne in kompenzacijske sanacije zagotoviti na območju okoljske škode oziroma na nadomestnem območju prisotnost posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij iste vrste, kakovosti in količine kot tistih, ki so bili poškodovani zaradi okoljske škode.

(3) Če ni mogoče z ukrepi dopolnilne in kompenzacijske sanacije zagotoviti na območju okoljske škode oziroma na nadomestnem območju prisotnosti posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij iste vrste, je treba z izvajanjem ukrepov dopolnilne in kompenzacijske sanacije vzpostaviti druge, vendar podobne posebne dele okolja oziroma njihove funkcije, kot je na primer nadomestitev zmanjšanja kvalitete posebnega dela okolja oziroma njegove funkcije s povečanjem njune količine.

(4) Če ni mogoče zagotavljati ukrepov dopolnilne in kompenzacijske sanacije iz drugega in tretjega odstavka tega člena, se lahko z ukrepi dopolnilne in kompenzacijske sanacije vzpostavijo drugi posebni deli okolja oziroma njihove funkcije, kot so poškodovani posebni deli okolja oziroma njihove funkcije.

9. člen (kombiniranje sanacijskih ukrepov)

(1) Sanacijski ukrepi se praviloma odredijo in izvajajo kot kombinacija ukrepov primarne, dopolnilne in kompenzacijske sanacije.

(2) Obseg kombiniranja ukrepov primarne, dopolnilne in kompenzacijske sanacije se odredi za vsak primer okoljske škode posebej s tem, da se mora izbira kombinacij najustreznejših ukrepov primarne, dopolnilne in kompenzacijske sanacije opraviti na podlagi meril za izbiranje sanacijskih ukrepov iz 15. člena te uredbe.

2.2 Določitev sanacijskih ukrepov in njihovo vrednotenje

2.2.1 Določitev sanacijskih ukrepov

10. člen (določitev ukrepov primarne sanacije)

Ukrepe primarne sanacije je treba določiti glede na stanje poškodovanih posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij, in sicer na podlagi ocenjevanja izvedljivosti in učinkovitosti predlaganih ukrepov primarne sanacije za:

- pospešeno obnovitev v referenčno stanje in
- naravno obnovitev poškodovanih posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij.

11. člen (določitev ukrepov dopolnilne in kompenzacijske sanacije)

(1) Ukrepi dopolnilne in kompenzacijske sanacije se določijo na podlagi vrednotenja ukrepov, ki temelji na enakovrednosti posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij.

(2) Vrednotenje sanacijskih ukrepov, pri katerem se analizira enakovrednost posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij skladno z določbami 12. člena te uredbe, je možno uporabiti, če se ukrepi dopolnilne in kompenzacijske sanacije nanašajo na posebne dele okolja oziroma njihove funkcije iste ali podobne vrste, kot so zaradi okoljske škode poškodovani posebni deli okolja oziroma njihove funkcije.

(3) Če za vrednotenje sanacijskih ukrepov analize enakovrednosti posebnih delov okolja oziroma funkcij ni mogoče uporabiti, ker se z ukrepi dopolnilne in kompenzacijske sanacije zagotavljajo drugi posebni deli okolja oziroma funkcije, kot so zaradi okoljske škode poškodovani posebni deli okolja oziroma njihove funkcije, je treba ukrepe dopolnilne in kompenzacijske sanacije vrednotiti z metodo denarnega vrednotenja.

(4) Če je le možno, morajo ukrepi dopolnilne in kompenzacijske sanacije iz prejšnjega odstavka zagotoviti enako denarno vrednost drugih posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij, kot je bila denarna vrednost poškodovanih posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij pred nastankom okoljske škode.

(5) Če ni mogoče izvesti denarnega vrednotenja s sanacijskimi ukrepi zagotovljenih drugih posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij v razumnem času ali z razumnimi stroški, potem se lahko odloči za izvedbo tistih sanacijskih ukrepov, katerih stroški izvajanja so enaki denarni vrednosti poškodovanih posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij pred nastankom okoljske škode.

(6) Ne glede na uporabljeno metodo vrednotenja ukrepov dopolnilne in kompenzacijske sanacije je treba zaradi primerjave izgub poškodovanih posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij s koristmi ukrepov dopolnilne in kompenzacijske sanacije poiskati in uporabiti isto enoto vrednotenja. Uporaba iste enote vrednotenja zagotavlja, da je

izbrani obseg potrebnih ukrepov dopolnilne in kompenzacijske sanacije enakovreden dejanskim izgubam, ki jih je povzročila okoljska škoda.

(7) Ne glede na uporabljeno metodo vrednotenja ukrepov je treba ovrednoteno stanje poškodovanega habitata, vode ali zavarovane vrste diskontirati, ker sta izguba in korist zaradi izvajanja sanacijskih ukrepov časovno odvisni in se pojavljata v različnih časih neodvisno druga od druge.

2.2.2 Analiza enakovrednosti posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij

12. člen (analiza enakovrednosti)

(1) Z analizo enakovrednosti habitatov se vrednotijo izgube habitatov zaradi okoljske škode ter koristi habitatom zaradi sanacijskih ukrepov z uporabo enot vrednotenja, značilnih za habitate. Z enotami vrednotenja se izraža časovna odvisnost stanja funkcij poškodovanega habitata.

(2) Z analizo enakovrednosti voda ali zavarovanih vrst se vrednotijo izgube na vodah ali zavarovanih vrstah zaradi okoljske škode in koristi vodam ali zavarovanim vrstam zaradi izvedbe sanacijskih ukrepov z uporabo enot vrednotenja, značilnih za vode in zavarovane vrste. Z enotami vrednotenja se izraža časovna odvisnost stanja vode ali zavarovane vrste, poškodovane zaradi okoljske škode.

(3) Primer enote diskontiranega vrednotenja, ki se uporablja v analizi enakovrednosti, je naveden v prilogi 2, ki je sestavni del te uredbe.

13. člen (vrednotenje voda, zavarovanih vrst ali habitatov)

(1) Pri pripravi predloga sanacijskih ukrepov je treba izbrati sanacijske ukrepe na podlagi izračuna pričakovanih koristi vodam, zavarovanim vrstam ali habitatom zaradi izvajanja posameznega sanacijskega ukrepa, izraženih na enoto obsega sanacijskih ukrepov ali na celotno sanacijo, kar je bolj primerno. Za izračun pričakovanih koristi vodam, zavarovanim vrstam ali habitatom zaradi izvajanja posameznega sanacijskega ukrepa je treba:

- določiti primerno enoto vrednotenja zaradi primerjave med izgubami zaradi okoljske škode in koristmi zaradi izvajanja sanacijskih ukrepov in
- oceniti količino izgube voda, zavarovanih vrst ali habitatov zaradi okoljske škode in za vsak predlagani sanacijski ukrep količino koristi vodam, zavarovanim vrstam ali habitatom.

(2) Analiza enakovrednosti voda, zavarovanih vrst ali habitatov se izvede na način, kot je obrazložen v prilogi 2 te uredbe.

2.2.3 Denarno vrednotenje posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij

14. člen (metoda denarnega vrednotenja)

(1) Metoda denarnega vrednotenja se uporablja za ocenjevanje posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij, ki jih zagotavljajo ukrepi dopolnilne in kompenzacijske sanacije, če se s temi sanacijskimi ukrepi zagotavljajo drugi posebni deli okolja oziroma njihove funkcije, kot so zaradi okoljske škode poškodovani posebni deli okolja oziroma njihove funkcije.

(2) Pri ocenjevanju vrednosti posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij z metodo denarnega vrednotenja je treba:

- oceniti denarno vrednost izgub zaradi okoljske škode poškodovanih posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij,
- opredeliti sanacijske ukrepe in oceniti denarno vrednost zagotovljenih posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij ali strošek izvedbe ukrepa, če ocenjevanje denarne vrednosti zagotovljenih posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij ni možno, ki jo je treba izraziti kot ocenjeno denarno vrednost za enoto vrednotenja voda, zavarovanih vrst ali habitatov,
- izračunati količino zagotovljenih posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij, ki je potrebna za izvedbo ukrepov dopolnilne ali kompenzacijske sanacije, kot količnik med ocenjeno denarno vrednostjo izgub iz prve alineje tega odstavka in ocenjeno denarno vrednostjo na enoto vrednotenja voda, zavarovanih vrst ali habitatov iz prejšnje alineje.

(3) Metode, uporabljene pri denarnem vrednotenju posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij, so podrobneje opisane v prilogi 3, ki je sestavni del te uredbe.

2.3 Izbira najustreznejših sanacijskih ukrepov

15. člen (ocenjevanje in izbira sanacijskih ukrepov)

(1) Pri izbiri najustreznejših sanacijskih ukrepov je treba ocenjevati le razumne predloge izvedb sanacijskih ukrepov s tem, da mora izvedba vsakega sanacijskega ukrepa temeljiti na uporabi najboljših razpoložljivih postopkov in delovnih sredstev. Merila, ki jih je treba pri izbiri najustreznejših sanacijskih ukrepov upoštevati, so:

- vpliv na zdravje in varstvo ljudi,
- stroški izvedbe,
- verjetnost uspeha sanacije okoljske škode,
- stopnja preprečevanja okoljske škode v prihodnje in stopnja možnega izogibanja nenamerni spremljevalni škodi pri izvedbi sanacijskega ukrepa,
- koristi posebnemu delu okolja oziroma njegovim funkcijam,
- vključevanje socialnih, gospodarskih in kulturnih ter drugih pomembnih dejavnikov, ki so značilni za območje okoljske škode,
- čas, ki bo potreben za učinkovito sanacijo okoljske škode,
- verjetnost, da se območje okoljske škode obnovi v referenčno stanje,
- geografska povezava z območjem, ki je utrpelo okoljsko škodo.

(2) Izbiranje najustreznejših sanacijskih ukrepov lahko vključuje primerjavo:

- med izboljševanjem različnih posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij,
- med podobnimi posebnimi deli okolja oziroma njihovimi funkcijami ampak na drugih območjih, kot je območje okoljske škode, ali
- med vzpostavitvijo poškodovanih posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij na različna stanja ali z različnimi hitrostmi.

(3) Če se zaradi nižjih stroškov oziroma drugih razlogov izberejo ukrepi primarne sanacije, ki ne obnovijo poškodovanih posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij v

referenčno stanje ali obnovitev v referenčno stanje vzpostavljajo bolj počasi, je treba te izgube posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij nadomestiti z ukrepi dopolnilne in kompenzacijske sanacije, ki vzpostavijo podobno stanje posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij, kakršno so imeli posebni deli okolja oziroma njihove funkcije pred nastankom okoljske škode.

(4) Izbrani sanacijski ukrepi morajo biti zadostni, da se s kombinacijo primarne, dopolnilne in kompenzacijske sanacije obnovijo posebni deli okolja in njihove funkcije v referenčno stanje.

(5) Za vsak primer okoljske škode posebej je treba presoditi, kako medsebojno primerjati v prvem odstavku tega člena navedena merila, in navesti razloge, na podlagi katerih je bila sprejeta odločitev o izbrani metodi primerjave teh meril.

(6) V primeru nastanka več okoljskih škod, za katere sanacijskih ukrepov ni mogoče sprejeti hkrati, se pri izbiri najustreznejših sanacijskih ukrepov lahko odloči, da se ne sprejmejo nadaljnji sanacijski ukrepi, če:

- a) že sprejeti sanacijski ukrepi zagotavljajo, da ni več pomembnejšega tveganja škodljivih vplivov na zdravje ljudi in na posebne dele okolja oziroma njihove funkcije, in
- b) če bi bili stroški sanacijskih ukrepov, ki naj bi jih sprejeli za vzpostavitev referenčnega stanja, nesorazmerno veliki glede na pridobljene koristi posebnim delom okolja oziroma njihovim funkcijam.

III. SANACIJA OKOLJSKE ŠKODE, POVZROČENE TLOM

16. člen

(sanacija okoljske škode, povzročene tlom)

(1) V primeru okoljske škode, povzročene tlom, je treba odrediti sanacijske ukrepe, ki zagotovijo vsaj to, da se onesnaževala odstranijo, nadzirajo ali da se zmanjša njihova količina, tako da onesnažena tla, ob upoštevanju dejanske rabe tal ali v času okoljske škode s prostorskimi načrti države ali občine predvidene rabe tal, ne predstavljajo večjega tveganja zaradi škodljivih vplivov na zdravje ljudi.

(2) Obstoj tveganja za zdravje ljudi iz prejšnjega odstavka se oceni z ocenjevanjem tveganja ob upoštevanju značilnosti in funkcije prsti, vrste in koncentracije škodljivih snovi, pripravkov, organizmov ali mikroorganizmov, njihove tveganosti in možnosti razširjanja.

(3) Če se raba zemljišč na območju okoljske škode spremeni na podlagi prostorskega načrta države ali občine po predpisih o prostorskem načrtovanju, mora njegov pripravljavec v prostorski načrt vključiti vse potrebne ukrepe za preprečitev škodljivih vplivov na zdravje ljudi.

(4) Če okoljska škoda, ki je povzročena tlom, neposredno povzroči okoljsko škodo tudi drugim posebnim delom okolja oziroma njihovim funkcijam ali če nastane okoljska škoda drugim posebnim delom okolja oziroma njihovim funkcijam posredno zaradi okoljske škode, ki je povzročena tlom, je treba pri pripravi in izbiranju najustreznejših sanacijskih ukrepov zagotoviti izvedbo sanacijskih ukrepov za odpravo posledic okoljske škode tlom in okoljske škode drugim posebnim delom okolja oziroma njihovim funkcijam ne glede na to, ali so prisotni vplivi na zdravje ljudi.

(5) Pri izbiri najustreznejših ukrepov sanacije okoljske škode, povzročene tlom, je treba preučiti tudi možnost naravne obnovitve tal.

17. člen
(dodatne zahteve za sanacijo okoljske škode, povzročene tlom)

Pri pripravi predloga ukrepov in pri izbiri najustreznejših ukrepov za sanacijo okoljske škode, povzročene tlom, je treba ovrednotiti tudi tveganje za zdravje ljudi po izvedenih sanacijskih ukrepih, pri čemer pa se mora upoštevati dejanska raba zemljišč na območju sanacije okoljske škode, povzročene tlom, ali pa raba zemljišč, ki je v času nastanka okoljske škode določena s prostorskimi načrti države ali občine na tem območju.

18. člen
(omejitve na območju sanacije okoljske škode, povzročene tlom)

(1) Pri izbiri najustreznejših ukrepov za sanacijo okoljske škode, povzročene tlom, je treba preučiti predpisane zahteve, ki se nanašajo na tla ali dejavnost na območju okoljske škode, z namenom, da se zagotovi skladen pristop k sanaciji okoljske škode. Pri tem je treba preučiti tudi verjetnost obstoja predhodnega onesnaženja na območju okoljske škode, ki predstavlja tveganje za zdravje ljudi ali ki lahko vpliva na druge vidike varstva okolja, z namenom, da se sanacija območja zaradi tega predhodnega onesnaženja izvaja sočasno z ukrepi za sanacijo okoljske škode, povzročene tlom.

(2) Kjer se po sanaciji okoljske škode spremeni raba zemljišč in s tem uporaba tal, je treba pri pripravi prostorskega načrta države ali občine upoštevati vsako tveganje za zdravje ljudi, ki se lahko pojavi v povezavi s predlagano novo rabo zemljišč na območju okoljske škode, in zagotoviti, da se izvedejo primerna dejanja pri prostorskem načrtovanju ali izdaji gradbenih dovoljenj po predpisih o graditvi objektov.

(3) Pri pripravi predloga sanacijskih ukrepov in pri izvajanju sanacijskih ukrepov je treba storiti vse, da sanacijski ukrepi niso pod škodljivim vplivom drugih posegov ali dejanj na območju okoljske škode.

IV. KONČNA DOLOČBA

19. člen
(začetek veljavnosti)

Ta uredba začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 00719-29/2009/6
Ljubljana, dne 9. julija 2009
EVA 2008-2511-0042

Vlada Republike Slovenije
mag. Mitja Gaspari l.r.
Minister

[Priloga 1: Grafični prikaz primarne in kompenzacijske sanacije](#)

[Priloga 2: Poenostavljeni teoretični primeri analize enakovrednosti posebnih delov okolja oziroma njihovih funkcij](#)

[Priloga 3: Metode denarnega vrednotenja](#)

[Priloga 4: Potek priprave predloga sanacijskih ukrepov](#)